

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Martina Jakuba Bruse a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 866/50a, Brno, zastoupen JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupen Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 193/20, Děčín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2019, čj. 36923/DS/2019/DS, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2021, čj. 15 A 106/2019-48,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2021, čj. 15 A 106/2019-48, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2019, čj. 36923/DS/2019/DS, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **16 600 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V této věci se Nejvyšší správní soud zabývá přezkoumatelností rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalovaného o účastenství žalobce ve správním řízení (§ 28 správního řádu) v souvislosti s výkladem pojmu navazující řízení uvedeného v § 3 písm. g) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“).

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[2] Na základě žádosti Ředitelství silnic a dálnic České republiky (ŘSD) ze dne 2. 11. 2018 Městský úřad Lovosice (stavební úřad) zahájil řízení o dodatečném povolení stavby „*Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice – Řehlovice, část A*“ v rozsahu stavebních objektů: SO A 122 – přeložka silnice III/24712a, SO A 123 – přeložka silnice III/00819, SO A 124 – přeložka silnice III/00820, SO A 221 – nadjezd na silnici III/00819 Opárno – Bílinka, SO A 223 – nadjezd na silnici III/00820 Velemín – Opárno a SO A 820 – rekultivace silnic (dále též „*D8 – stavební objekty*“). O dodatečné povolení této stavby ŘSD požádalo proto, že předchozí stavební povolení ze dne 25. 9. 2009 bylo později zrušeno a stavební úřad vedl řízení o odstranění dané stavby.

[3] Podáním ze dne 27. 12. 2018 žalobce oznámil stavebnímu úřadu, že se bude uvedeného řízení o dodatečném povolení stavby účastnit. Stavební úřad usnesením ze dne 2. 1. 2019, čj. ODSH-2599/2012, rozhodl, že žalobce není účastníkem řízení ve věci dodatečného povolení stavby pro stavbu *D8 – stavební objekty*. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že okruh účastníků řízení je striktně stanoven v § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“) a žalobce do tohoto okruhu nespadá. Žalobcovu odvolání proti tomuto usnesení žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl s odůvodněním, že se nejedná o navazující řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a stavební úřad stanovil okruh účastníků řízení správně.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který shora označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného i zmíněné usnesení stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud konstatoval, že stavební objekty, o nichž stavební úřad vede řízení o dodatečném povolení stavby, jsou imanentní součástí dálnice D8. Jde o tzv. vyvolané objekty, jejichž existence se odvíjí od potřeby řešení důsledků hlavní stavby bez ohledu na to, že mohou být povolovány samostatně. K tomu krajský soud odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, čj. 1 As 35/2006-100, rozsudek R35. Stavba „*Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice – Řehlovice, část A*“ podléhala posouzení vlivů záměru na životní prostředí; bylo vydáno stanovisko EIA ze dne 15. 11. 1996, a to na celou stavbu dálnice. Podle krajského soudu je proto třeba řízení o dodatečném povolení stavby *D8 – stavební objekty* hodnotit jako řízení navazující ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí bez ohledu na skutečnost, že o těchto stavebních objektech se vede samostatné řízení. Byly tak splněny podmínky pro to, aby byl žalobce účastníkem daného řízení. Postup správních orgánů označil krajský soud za nepřijatelný, neboť v důsledku izolovaného posuzování jednotlivých součástí většího záměru dochází k omezování účastenství dotčené veřejnosti.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobce a repliky stěžovatele

[5] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Konstatoval, že krajský soud toliko na základě formálního označení stavby vyslovil, že stavební objekty jsou

pokračování

imanentní součástí dálnice D8 a řízení o jejich dodatečném povolení je navazujícím řízením ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle stěžovatele chybí v napadeném rozsudku srozumitelný popis úvah, které krajský soud k těmto závěrům vedly. Formální označení stavebního záměru totiž plně nevypovídá o skutečné povaze povolovaných staveb ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, stavebního zákona a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Ani odkaz na *rozsudek R35* podle stěžovatele nelze vnímat jako doplnění či nahrazení odůvodnění. Tento rozsudek řešil pouze otázku účastenství podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a výklad obsahu generální žádosti podané podle § 70 odst. 2 tohoto zákona. Stěžovatel podotkl, že nelze směřovat, co je součástí stavby ve smyslu zmíněné žádosti, ve smyslu stavebního zákona a zákona o pozemních komunikacích a pro účely zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[7] Stěžovatel nepopíral souvislost stavebních objektů se stavbou dálnice D8, která nezbytnost realizace těchto stavebních objektů vyvolala. Tato souvislost sama o sobě ovšem podle stěžovatele nemůže vést k závěru, že dané stavební objekty jsou imanentní součástí dálnice D8. Stěžovatel namítal, že tyto stavební objekty nejsou součástí dálnice ve smyslu § 12 zákona o pozemních komunikacích a byly od počátku povolovány stavebním úřadem jako samostatné pozemní komunikace v samostatném správním řízení. Správnost tohoto postupu nezpochybnil krajský soud rozsudkem ze dne 24. 10. 2012, čj. 15 A 29/2010-188, ani Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2014, čj. 5 As 146/2012-60, které se zabývaly původním stavebním povolením dotčených stavebních objektů. Stanovisko EIA ze dne 15. 11. 1996, čj. 400/3144/1618/OPVŽP/96 e. o., (dále jen „stanovisko EIA 1996“), které bylo zpracováno pro stavbu dálnice D8, stavba 0805 Lovosice – Řehlovice, podle stěžovatele neobsahovalo posouzení vlivů uvedených stavebních objektů na životní prostředí. Z textu stanoviska toliko vyplynula nezbytnost jejich realizace. Stanovisko EIA 1996 tedy pouze předznamenalo rozšíření investičního záměru ŘSD, resp. nutnost řešení pozemních komunikací nacházejících se v blízkosti dálnice D8. Stěžovatel uvedl, že toto stanovisko netvořilo odborný podklad posuzující vlivy stavebních objektů na životní prostředí a samostatné řízení o povolení těchto souvisejících objektů nesplňovalo parametry navazujícího řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Stěžovatel dodal, že kdyby byly zmíněné stavební objekty skutečně imanentní součástí dálnice, nebyl by k jejich povolení věcně příslušný stavební úřad, ale Ministerstvo dopravy [§ 40 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích].

[8] Krajský soud podle stěžovatele vůbec nezohlednil konkrétní okolnosti této věci a nezvážil v praxi reálně neřešitelné důsledky jím vyslovených závěrů. Stanovisko EIA 1996 bylo zpracováno ještě za účinnosti zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, a nelze je použít jako podklad pro rozhodnutí v současných správních řízeních. Navíc i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 2. 2018, čj. 1 As 296/2017-56, označil stanovisko EIA 1996 za nepoužitelné z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Řízení o dodatečném povolení stavby *D8 – stavební objekty* podle stěžovatele nemohlo navazovat na právně neúčinné a nevymahatelné stanovisko EIA 1996. Žádné jiné stanovisko EIA zpracováno nebylo a být nemůže, protože dané stavební objekty posuzování vlivů na životní prostředí nepodléhají. K tomu stěžovatel odkázal na sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 25. 1. 2022, čj. MZP/2022/710/322, podle kterého dotčené objekty je sice třeba považovat za součást záměru Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice – Řehlovice, nicméně samy

nepodléhají posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek je přezkoumatelný, neboť se přesvědčivě vypořádal s obsahem žaloby. Odmítl názor stěžovatele, že dotčené objekty nejsou součástí dálnice D8, a zdůraznil, že bez nich nelze dálnici zprovoznit. Tvrzení stěžovatele, že proces EIA ani stanovisko EIA 1996 neobsahují dotčené objekty, označil žalobce za nepodložené a zavádějící, neboť stanovisko EIA nemusí konkretizovat každý stavební objekt. Vysvětlil, že Ministerstvo dopravy povoluje stavební objekty jen v hlavní trase dálnice, a proto nesouhlasil se stěžovatelem, že kdyby stavební objekty byly součástí dálnice, bylo by k jejich povolení příslušné Ministerstvo dopravy. Připomněl, že předmětem sporu je jeho účast v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoli otázka použitelnosti stanoviska EIA 1996. Jeho neplatnost nemůže podle žalobce znamenat, že se dotčená veřejnost nemá řízení účastnit. Trval na tom, že záměr dálnice D8-0805 s dotčenými stavebními objekty prošel procesem EIA, a proto je každé řízení navazujícím řízením podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Žalobce poukázal na řízení o dodatečném povolení stavebních objektů na dálnici D8-0805 (*SO A 152 – polní cesta z Bílínky, SO A 164 – příjezd ke hřišti, SO A 167 – polní cesta nad Prackovicemi*), ve kterém stěžovatel netvrdil, že stavební objekty nejsou součástí dálnice, ani že žalobce nemůže být podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí účastníkem řízení. Žalobce upozornil na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2023, čj. 29 A 23/2023-301, a na rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2023, čj. 8 As 231/2022-36. Zdůraznil, že není jeho vinou, že stavební úřad i žalovaný opakovaně porušovali zákon a že během dvanácti let vedení řízení došlo ke změně legislativy v jeho neprospěch; tyto skutečnosti žalobce nemohl ovlivnit. Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Stěžovatel v replice konstatoval, že v řízení o dodatečném povolení stavebních objektů SO A 152, SO A 164 a SO A 167 respektoval závazný právní názor krajského soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 7. 6. 2021, čj. 15 A 102/2018-43, proti kterému nepodal kasační stížnost. To však neznamená, že se se všemi jeho závěry bezezbytku ztotožnil. Stěžovatel trval na tom, že nynější řízení o dodatečném povolení stavby *D8 – stavební objekty* nesplňuje znaky navazujícího řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná.

[12] Primárně se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

pokračování

[13] Stěžovateli v napadeném rozsudku chybí srozumitelný popis úvah, které krajský soud vedly k závěru, že stavební objekty jsou imanentní součástí dálnice D8 a řízení o jejich dodatečném povolení je navazujícím řízením ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[14] Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel ze závěrů *rozsudku R35*, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou účasti téhož žalobce ve stavebním řízení, ovšem na půdorysu jeho žádosti ze dne 2. 6. 2005 podané podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle věty první tohoto ustanovení (ve znění účinném do 31. 12. 2006) platilo, že *občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen „občanské sdružení“), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona.*

[15] Nejvyšší správní soud se v *rozsudku R35* konkrétně zabýval výkladem obsahu zmíněné žádosti ze dne 2. 6. 2005. Vyslovil, že pro posouzení charakteru staveb polních cest podél větví A a D křižovatky, která je součástí stavby „R 35 Sedlice – Opatovice, MUK Sedlice“, není podstatné, zda jsou ve smyslu zákona o pozemních komunikacích definovány jako účelové komunikace, které typově nespádají do předmětu zájmů žalobce ve smyslu jeho žádosti. *„Jakkoli totiž tyto stavby mohou být povolovány samostatně, podstatné je, že v projednávané věci tvoří imanentní součást stavby rychlostní komunikace R 35 Sedlice – Opatovice n. L.; jde o tzv. „vyvolané objekty“ jejichž existence se odvíjí od potřeby řešení externalit stavby hlavní. Lze tedy uzavřít, že povolované stavby bylo lze věcně podřadit pod bod a) žádosti žalobce zahrnující výstavbu „rychlostních silnic, nebo jejich součástí a doprovodných staveb“.“*

[16] V nyní řešené věci krajský soud převzal závěry *rozsudku R35*, aniž by vysvětlil, z jakého důvodu považuje argumentaci Nejvyššího správního soudu formulovanou při výkladu jedné konkrétní žádosti podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny za použitelnou i pro účely zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. V napadeném rozsudku tak chybí úvaha, proč jsou podle krajského soudu *D8 – stavební objekty* součástí dálnice D8 (resp. součástí záměru výstavby této dálnice) ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. To činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[17] Další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že krajský soud věcně přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí stěžovatele. Podle ustálené judikatury totiž platí, že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, které pro chybějící odůvodnění není přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží nepřezkoumatelností i svůj vlastní rozsudek (rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91, či ze dne 30. 11. 2023, čj. 8 As 137/2022-67, bod 27). Nepřezkoumatelné je takové správní rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2023, čj. 8 As 141/2021-36, nebo ze dne 30. 3. 2023, čj. 8 As 65/2021-50). K nepřezkoumatelnosti přitom Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[18] Problematikou posouzení účastenství dotčené veřejnosti (tzv. ekologických spolků) v navazujících řízeních podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se Nejvyšší

správní soud zabýval v rozsudku ze dne 26. 2. 2024, čj. 8 As 277/2021-66. V bodu 61 odůvodnění připomněl, že účastenství dotčené veřejnosti v těchto řízeních je přímo závislé na materiálním posouzení toho, zda záměr nebo jeho změna podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, tj. zda mohou mít významný vliv na životní prostředí. Jde tedy o otázku, jejíž zodpovězení je nezbytné pro posouzení účastenství dotčené veřejnosti ve správním řízení. Dále konstatoval, že správní orgán se vždy musí věcně zabývat podmínkami, na jejichž splnění zákonodárce účastenství dotčené veřejnosti v navazujícím řízení navázal, ledaže o splnění podmínek již bylo závazně rozhodnuto (body 62 a 63). Nejvyšší správní soud zdůraznil, že správní orgán rozhodující o účastenství si musí sám shromáždit potřebné podklady a učinit věcnou odbornou úvahu, zda záměr nebo jeho změna podléhají (měly podléhat) přinejmenším zjišťovacímu řízení. Tuto odbornou úvahu si správní orgán činí nezávisle na nezávazném vyjádření, že záměr či jeho změna nepodléhá zjišťovacímu řízení (bod 64). Dále Nejvyšší správní soud poukázal na vymezení navazujícího řízení v § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (bod 66) a unijní rozměr dané problematiky (body 71 až 74).

[19] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku shrnul, že „*správní orgán si při posuzování účastenství dotčené veřejnosti [podle § 28 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 3 písm. i) bodem 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí] musí provést (i) zatřídění záměru či jeho změny ve smyslu § 4 odst. 1 tohoto zákona, a (ii) v návaznosti na to, v případě splnění podmínek, provést jakési „kvazizjišťovací řízení“ ve smyslu § 7 uvedeného zákona. Posouzení a závěry správních orgánů pak samozřejmě podléhají soudnímu přezkumu. V opačném případě by osoba, jež o sobě tvrdí, že je účastníkem navazujícího řízení, v této fázi procesu neměla účinnou možnost domoci se soudního (tj. nezávislého) přezkumu neposouzení záměru či jeho změny (přinejmenším) ve zjišťovacím řízení. Je tomu tak (těž) proto, jak uvedeno výše, že akt, do něhož příslušný orgán vtělí svůj závěr, že určitý záměr či jeho změna nepodléhá zjišťovacímu řízení, není rozhodnutím podle části druhé správního řádu, nýbrž nezávazným vyjádřením podle části čtvrté správního řádu, jež nelze pokládat ani za samostatně soudně přezkoumatelné rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. V tom se liší od rozhodnutí vydaného ve skutečně proběhlém zjišťovacím řízení, že záměr nebo jeho změna nebudou posuzovány podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, jehož zrušení se může dotčená veřejnost, po bezvýsledném vyčerpání odvolání, domáhat žalobou, i jako neúčastník prvostupňového řízení (§ 7 odst. 6 a 9 tohoto zákona)“.* V nyní řešené věci neshledal Nejvyšší správní soud žádný důvod se od těchto závěrů jakkoli odchýlit.

[20] Stavební úřad v nyní řešené věci v souladu s předestřeným závěrem nepostupoval, neboť ve svém usnesení ze dne 2. 1. 2019 se účastenstvím žalobce zabýval toliko z pohledu § 109 stavebního zákona, aniž by jakkoli reagoval na argumenty žalobce, proč má být účastníkem daného řízení. Shora uvedené požadavky nedodržel ani stěžovatel. Ten pouze odkázal na vyjádření Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí, ze dne 17. 1. 2019, čj. KUUK/9957/2019/ZPZ, podle kterého dotčené stavební objekty nepodléhají posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Z toho pak stěžovatel dovodil, že řízení o dodatečném povolení stavby není řízením navazujícím.

[21] Je tak evidentní, že stavební úřad ani stěžovatel si otázku splnění podmínek účastenství žalobce v řízení o dodatečném povolení stavby sami materiálně vůbec neposoudili. Stěžovatel totiž chybně přistoupil k vyjádření ze dne 17. 1. 2019 jako k

pokračování

závaznému stanovisku, neboť z něj bez dalšího převzal závěr, že záměr není předmětem posuzování vlivů na životní prostředí podle § 4 odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle Nejvyššího správního soudu tedy správní orgány zjevně nepostupovaly v souladu s výše uvedenou povinností plynoucí především přímo z právní úpravy.

[22] I kdyby správní orgány v nyní řešené věci dospěly ke stejnému závěru jako dotčený orgán v uvedeném vyjádření, měly povinnost svou odbornou úvahu řádně a přezkoumatelně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, nikoli jen odkázat na vyjádření ze dne 17. 1. 2019, které se ani netýkalo záměru jako takového, nýbrž jen jeho blíže nespecifikované změny. Této své zákonné povinnosti však nedostály, neboť ani ze správních rozhodnutí nejsou seznatelné důvody, proč záměr nemá být podle § 4 odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve spojení s přílohou č. 1 předmětem posouzení vlivů na životní prostředí. Svým postupem správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů.

[23] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že rozhodnutí stěžovatele i rozhodnutí stavebního úřadu jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů rozhodnutí ohledně závěru, že řízení o dodatečném povolení stavby (záměru) nebylo navazujícím řízením, neboť záměr nepodléhá (neměl podléhat) přinejmenším zjišťovacímu řízení, potažmo následně posouzení vlivů záměru na životní prostředí.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost než zrušit žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele pro jeho nepřezkoumatelnost, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je stěžovatel vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí stavebního úřadu, neboť zjištěnou vadu nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí lze případně zhojit i v dalším řízení před stěžovatelem.

[25] Stěžovatel v dalším řízení učiní vlastní přezkoumatelně odůvodněnou odbornou úvahu, zda záměr nepodléhá (neměl podléhat) přinejmenším zjišťovacímu řízení, potažmo následně posouzení vlivů záměru na životní prostředí. Teprve na základě této úvahy stěžovatel posoudí, zda řízení o dodatečném povolení stavby nebylo (nemělo být) navazujícím řízením, jehož účastníkem by byl (měl být) i žalobce jako dotčená veřejnost podle § 9c odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Stěžovatel přitom věcně vypořádá i jednotlivé odvolací námitky zahrnující argumenty žalobce, proč se jedná o navazující řízení ve smyslu § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[26] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozsudku krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě

nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že rozhodnutí stěžovatele v soudním přezkumu neobstálo, stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce naopak podal žalobu důvodně a dosáhl zrušení rozhodnutí stěžovatele, tedy úspěšný byl, a proto má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.

[27] Náklady žalobce za řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a odměna advokátky. Ta zahrnuje tři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a repliky [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], přičemž za každý z nich náleží částka 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za řízení o žalobě tak zástupkyně žalobce náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 10 200 Kč [3 x (3 100 + 300)]. Celkové náklady žalobce za řízení o žalobě činí 13 200 Kč.

[28] Náklady žalobce za řízení o kasační stížnosti tvoří odměna advokátky za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tento úkon náleží částka 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Celkové náklady žalobce za řízení o kasační stížnosti tak činí 3 400 Kč.

[29] Výsledná částka nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti tedy činí 16 600 Kč.

[30] Stěžovatel (žalovaný) je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 16 600 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. února 2024

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu